

Možná poněkud patetické, ale nemohu si pomoci.

(Martin Herrmann, Mladá Boleslav)

Letní škola hudební výchovy způsobila v mém životě několik věcí. Byly natolik podstatné, že pokud by se nestaly, byl by to už asi jiný život. Možná poněkud patetické, souhlasím, ale nemohu si pomoci. Kdybych v srpnu roku 1993 nepřišel poprvé, s trombonem a s batohem, do Rychnova, možná bych nikdy nezačal opravdově učit. Nebo se o to alespoň snažit. Nebo přesněji, skončil bych, sotva jsem začal. Samozřejmě je můj problém, že zásadní „otevření pedagogické mysli“ mě vcelku úspěšně mijelo po celou dobu studií a počkalo si až na „postgraduální prázdninový seminář“, ale o to upřímnější Pánbůh zaplat! Otevřená kolektivní dílna, široké souvislosti, radost a upřímnost. Takové jsem to chtěl mít, a takové jsem to také měl. Výjimky jen potvrzovaly pravidlo. A každoroční svíravá těšení a loučení, lidé, kteří je způsobovali a způsobují, to jsou ty další podstatné „věci“, protože v životě mají vždycky nakonec cenu jen vztahy. Škoda, že ten obecný, jaksi úředně-politický vztah naší společnosti k učitelům a jejich práci, je takový, jaký je, tedy mizerný. Celá historie Letních škol hudební výchovy je jedním z dokladů toho, že si to nezasloužíme.

Martin Herrmann